

А ето, че сега беше тук.

Когато Далия почина миналия месец, бащата на Инара беше уредил тялото ѝ да бъде пренесено в Сиатъл, където, след провеждането на заупокойната служба, беше погребана в гробницата на фамилията. Но сега, когато отново беше тук, в Ротси и усещаше магията на този остров, Инара започна да се чуди дали не бяха допуснали грешка.

Трябваше да погребат леля ѝ тук, на острова, който тя толкова обичаше, в общественото гробище, до жената, с която тя беше остаряла. Или просто някъде в самото имение.

Инара си пое дълбоко въздух и насочи поглед към извисяващата се зад нея планина, покрита с вечнозелени дървета, опитвайки се да премахне тежестта от гърдите си, като пренасочи мисли към нещо друго. От мястото, където беше застанала, дърветата закриваха гледката към съседното имение и създаваха у нея усещането, че няма нищо друго между нея и стръмния склон на планината Конститушън, която се издигаше сякаш направо от водите на пролива Ййст зад нея.

Прииска ѝ се в най-скоро време да отиде с колата до наблюдателната кула на върха на планината, както правеха като деца. Но точно днес като че ли предпочиташе да си остане сгушена в подножието ѝ, далече от всичко и всички останали. Да запази за по-дълго чувството, че на този свят са само тя, планината, водата и гората, където такива неща като студентски заеми и тръгване на работа не съществуват.

И отново долови онова странно раздвижване в гърдите си. Магията на Оркас започваше да действа. Днес, въпреки всички онези спомени, които бяха надвиснали в сърцето ѝ, тя отново я усещаше.

Колкото по-дълго стоеше тук, толкова повече се чувстваше като змия, отърсваща се от старата си кожа, сякаш се освобождаваше от нещо стегнато и задушавачо. В продължение на девет години се беше концентрирала върху учението и целите си за бъдещето, а ето че сега, когато бъдещето вече я беше връхлетяло, се оказваше, че единственото ѝ желание е да потъне в

утехата на миналото. На този остров. Усещаше това място тук като свой дом много по-силно, отколкото къщата на баща си в Сиатъл.

Как ли би изглеждало всъщност имението като хотел?

Инара тръсна глава и се насочи към сестра си, която я чакаше пред входната врата. Извади ключа от чантата си, пъкна го в ключалката и след известна борба с ръждата зъбчетата му си застанаха на мястото и ключалката щракна.

С леко побутване вратата се отвори и двете сестри прекрачиха заедно върху лакираните дъбови дъски на площадката между първия и втория етаж на къщата. Дори в слабата светлина, нахлуваща през отворената врата зад тях и през прозорчето точно над нея, Инара виждаше прекрасно стълбите, отвеждащи към голямата зала долу, която се простираше чак до покритите със завеси задни врати. Въпреки праха, който беше превзел всичко, драскотините и петната в дървото си личаха отдалече, което означаваше, че стълбите и подовете на къщата щяха да се нуждаят от ремонт.

– Да се гоним до ъгловата стая? – подметна с лека усмивка Оливия, но изобщо не помръдна.

Инара се засмя при този спомен от детството им, пресегна се към ключовете за лампите до вратата и ги запали една по една. И докато те постепенно осветяваха горния балкон по цялата му дължина, тя насочи поглед към редицата стаи вдясно и изрече:

– Тази вечер смятам да преспя в къщата на Далия, а като гледам всичкия този прах, предполагам, че и ти не би имала нищо против да останеш, за да пооправим.

По негласна команда двете се втурнаха като фурии през главната зала, започнаха да дърпат завеси и да отварят френските прозорци, за да проветрят, а после вдигнаха едно по едно покривалата от античните мебели, които не бяха в състояние да оценят като деца.

– Ето *това* вече е Ротси! – отбеляза Оливия, сложила ръце на кръста, докато оглеждаше дългата зала и пода, покрит с две големи купчини прашни покривала.

– Да, така е много по-добре – съгласи се Инара, но после вдигна очи и допълни: – С изключение на едно!

Спринтира нагоре по стълбите и продължи със същото темпо по дългия балкон, докато не стигна до задната част на къщата и до къта за почивка, където господарките на дома някога пиеха следобедния си чай, докато плетяха и обменяха най-новите клюки. Дръпна спуснатите щори на прозорците на тази открита дневна и изведнъж ахна.

Гледката беше невероятна! От другата страна на задната тераса се простираше обширна зелена моравя, прясно окосена като предната от мистериозния благодетел на това място, следвана от естествена гора, която отделяше моравата от скалите, надвиснали стръмно над водите на пролива. Същите тези води проблясваха между клоните и игличките на елите, кедрите и мадроните и я зовяха, карайки я да забрави за огледа на къщата и да отиде на черните скали на плажа, в които се разбиваха изобилстващите на кафяви морски водорасли вълни на океана. Това място щеше да засити на воля всяко от нейните сетива и да ѝ помогне отново да се почувства жива.

Откъде пък се появи тази мисъл? Да не би да е била мъртва през всичките тези години? Разбира се, че не – просто беше заета да учи, да постигне нещо в живота, да направи кариера.

Инара тръсна глава и обърна гръб на прозореца, но си обеща, че преди да потеглят утре обратно към Сиатъл, непременно ще отиде да поседи на плажа.

Реши да не се занимава с покривалата за прах върху мебелите в дневната, отиде до перилата на балкона и погледна надолу към голямата зала. Оливия беше изчезнала някъде, но няколко от вратите покрай стените на залата бяха отворени, което я наведе на мисълта, че сестра ѝ оглежда първия етаж.

Изведнъж сякаш отново чу смеха на членовете на семейството ѝ, отекващ из цялата къща, а после и гласа на майка ѝ, подвикваща ѝ да вземе чантата ѝ, защото отиват с каяка до Ийст-саунд за обяд. Тийнейджърският глас на Оливия, протестиращ срещу идеята. Нейт как моли да му дадат още една минутка,

защото говорел по телефона с приятелката си.

Само след броени месеци Инара щеше да предаде ключовете за тази къща на новия ѝ собственик, а след това да си тръгне оттук завинаги. Непосредствено след тази мисъл обаче нахлу някакво чувство за паника, което я изненада. Какво толкова я интересуваше какво щеше да стане с това място? Беше изкарала без него доста дълго време.

Ала дълбоко в себе си винаги беше знаела, че то е тук и я чака. Тя искаше и децата ѝ някой ден да познават радостта от летните ваканции в Ротси. Децата на сестра ѝ и брат ѝ още не го познаваха, но пък бяха все още твърде малки и имаха пред себе си достатъчно много лета, за да се наслаждават на острова. Ако тя продадеше имението, щеше да лиши следващото поколение на фамилията си от изконното им право.

Но трябваше да го продаде. Нямаше избор. Налагаше се да постъпи като отговорен, зрял човек и да прехвърли имението на някого, който ще го стопанисва добре. Освен това тя самата щеше да бъде заета с новата си работа. Нямаше да разполага с никакво време да поддържа имение, което надали често щеше да може да вижда.

С тази мисъл Инара се насочи обратно към стълбите, за да открие сестра си и да се заеме с работата, за която беше дошла – да огледа имението и да състави списък на всичко, което се нуждаеше от ремонт, преди да го обяви за продажба.

Три часа по-късно отключи вратата, водеща към кухнята на Далия.

– Трябва да доведеш децата да видят имението, преди да го продадем – каза на сестра си, но в мига, в който прекрачи в кухнята, млъкна и се закова на място. Стаята сякаш се разля около нея, връщайки я мигновено в миналото, като същевременно пропиза сърцето ѝ с отсъствието на леля ѝ от нея. – О, боже!

– Сякаш Далия и Нанси са излезли оттук преди миг! – прошепна Оливия.

Кошничката върху плота преливаше с броеве на „Сиатъл Таймс“, масичката беше покрита с романи с орфани корици.

Точно до мивката беше оставена широка, бяла чаена чаша с петна от розово червило по ръба. Розовото на Далия. Онова в златната капсула, което тя винаги носеше със себе си. Същото розово, което беше в тон с розовия нюанс на боята, с която Далия беше боядисала бялата си коса през лятото, когато Инара навърши дванайсет. През всичките години оттогава насам Инара така и не беше срещнала друга старица, притежаваща куража да боядиса косата си в цвета на любимото си червило. Очите ѝ не закъсняха да се насълзят от гледката, която се разкриваше пред нея.

Стълбите към втория етаж тръгнаха от кухнята. Пред най-долното стъпало в очакване на собственичката си стояха пухкави жълти чехли, придържащи ъгълчето на летвичката на изтърканата стара пътека, която някога я държеше забита в дъските, но сега се беше извила нагоре.

Семейната история разказваше как Дънкан Кембъл купил това имение в края на деветнайсети век и как първоначално живеел в тази част на къщата, построена от предишния собственик, докато изграждал останалите крила, където накрая започнал да забавлява изисканите си гости с пищни коктейли.

Други истории, за които се говореше само под сурдинка, разказваха за чудациите в семейството. Като например съпругата на Дънкан. Тя живеела тук през цялата година, въпреки че съпругът ѝ прекарвал по-голямата част от времето си в Сиатъл, където ръководел корабостроителната си компания. Тя – Гретна, доколкото си спомняше Инара – била диагностицирана от лекарите като жена с лабилни нерви, поради което предпочитала да прекарва дните си сред спокойствието и тишината на острова, нарушавани единствено от многобройните банкети на нейния съпруг.

Оттогава насам всяко следващо поколение от фамилията произвеждаше по един чудак, в това число любимката на Инара – Далия. Като яростно независима млада жена, напълно незаинтересована както от намирането на съпруг, така и от придобиването на висше образование, Далия не закъсняла да се възползва

от предоставения ѝ шанс да се премести на остров Оркас още в началото на двайсетте си години, за да поеме грижите по поддържането на имението и да живее живота си така, както намери за добре. Доколкото беше известно на Инара, оттогава насам леля ѝ почти не беше напускала острова.

И сега, докато стоеше в къщата на Далия, далече от очакванията на баща си, Инара си даде сметка, че това беше единственото място, където някога е била поощрявана да бъде самата себе си. Изпълни се с неловкото усещане, че сега, когато Далия си беше заминала, тя беше следващата. Следващият чудак на семейството. Следващата странна птица.

Как иначе можеше да обясни напълно налудничавата мисъл, която човъркаше ума ѝ от мига, в който беше излязла от колата и бе застанала пред тази огромна къща? Прииска ѝ се да остане тук. Прииска ѝ се да обърне гръб на работата, за която повечето хора биха убили, и да прекарва всеки божи ден в бъркане на бои и приготвяне на гипсови замазки, и въобще в занимание с всичко онова, което двете с Оливия бяха включили в дългия списък на нещата, нуждаещи се от ремонт.

Неочаквано и за самата нея от устните ѝ избликна смях, който отекна в стаята.

Оливия надникна откъм съседната дневна и попита:

– Какво му е толкова смешното?

Пренебрегвайки въпроса на сестра си, Инара пак се засмя и протегна ръка към шала в розово и пурпурно, който леля ѝ беше закачила отзад на вратата. Загърна се с него и подвикна:

– Е, как изглеждам? Приличам ли ти на жена, която може да управлява малък семеен хотел?

– Не говориш сериозно! – възкликна сестра ѝ и се изсмя шокирано.

Инара наклони глава и се замисли. Накрая изрече:

– Ами ако говоря? Далия ми остави имението с това условие, заедно с всички планове за преустройството. Обаче най-трудната част ще бъде да съобщя на татко, че се отказвам от работата в „Старбъкс“.

Оливия кимна в знак на съгласие, пристъпи обратно в кухнята и възкликна:

– Но тогава как ще платиш за ремонта? Сигурна съм, че не само аз забелязах колко труд ще трябва да бъде хвърлен по това име, при това само за да бъде направено отново обитаемо! Освен това пак ще си длъжна да започнеш изплащането на студентския ти заем!

Инара се замисли и накрая отбеляза:

– Е, може пък да приема работата за няколко години, а през уикендите и празниците да работя по имението.

О, не, това звучеше изтощително!

Оливия отново кимна, но изражението ѝ ясно подсказваше, че не е особено убедена. А после, нали си беше голямата разумна сестра, сви рамене и рече:

– Е, не е необходимо да вземаш решение точно в тази секунда, нали така? Хайде първо да огледаме останалата част от къщата!

Напълно съгласна с нея, Инара се обърна към седи плейъра, оставен върху кухненския плот, и натисна бутон. Но музиката, която гръмна оттам, не беше очаквана от нито една от сестрите – къщата се изпълни с гръмотевичните китари на класическата рок-банда „Аеросмит“, което ги накара да се втречат шокирано една в друга. Миг по-късно обаче избухнаха в толкова силен смях, че Инара усети как я заболява стомахът. Когато най-сетне се поуспокои, тя изтри сълзите в очите си, извади деловия бележник, който използваше, за да си записва необходимото за ремонт, и поклати усмихната глава. „Аеросмит“, за бога! Божичко, Далия ѝ липсваше!

С бележници в ръка и подкачащи в такта на музиката, двете се разделиха, за да огледат подробно малката къща, след което се срещнаха в кухнята, примрели от глад.

– Може би ще трябва да отскочим до града, за да хапнем – промърмори Оливия, оглеждайки тъжно празния хладилник. – Сигурно някой съсед го е почистил след смъртта на Далия.

Инара надникна в килера. Фъстъци, пакети овесена каша, зехтин, балсамов оцет.

– Какво ще кажеш за солени крекери и чай?

– Засега става – кимна Оливия, присегна се към чайника и го напълни с вода.

Настаниха се на кръглата кухненска маса, вдигнаха крака на столовете до тях и се заеха да унищожават крекерите.

– Бих могла да живея тук и да наема строителни и други бригади, за да приведат имението във форма – започна да размишлява на глас Инара.

– Ама ти сериозно ли обмисляш подобна вероятност? – изгледа я с присвити очи сестра ѝ. – А какво ще стане със „Старбъкс“?

Да, би било лудост да се откаже от „Старбъкс“. Работата там беше точно по специалността ѝ, за която се беше обучавала цели седем години.

Ала нито веднъж през всичките тези години, даже и в мига, в който ѝ съобщиха, че я вземат на работа, тя не се беше чувствала толкова жива и пълна с толкова много идеи, както се чувстваше сега. Докато кракът ѝ не беше стъпил отново върху земите на имението Ротси, тя изобщо не си беше давала сметка, че през цялото това време е била заспала. Събуди се едва с пристигането си тук. И нямаше никакво желание да се връща отново към дълбокия сън.

– Давам си сметка, че от много време не съм мислила какво всъщност искам – отговори накрая тя, все още несигурна какво точно става с нея.

– А сега искаш да отвориш хотел?

– Не точно – в гърдите ѝ заклокочи странно усещане и тя изведнъж изправи гръб, когато пред вътрешния ѝ поглед се очерта една картина. – Не какъв да е хотел, а *бутиков хотел*! Бих могла да превърна Ротси в предпочитано място за почивка на цялото северозападно тихоокеанско крайбрежие!

Оливия закима, очевидно обмисляйки идеята. Точно в този момент въпреки музиката на „Аеросмит“, която все още гърмеше от сиди плейъра, те чуха съвсем отчетлив рингтон, идващ откъм горния етаж. Оливия скочи от стола си и извика:

– Мътните ме взели! Сигурно съм забравила телефона си в

стаята на Далия! – хукна по стълбите, но не успя да стигне понагоре от първото стъпало, защото закачи палеца на крака си в извитата летвичка, придържаща пътеката. Изтърси се напред и удари пищялите си в ръба на горното стъпало. – Ооо! – изпищя.

– Господи! – скочи Инара. – Добре ли си, Лив?

Оливия се обърна така, че седна на стълбите, обгърна с ръце наранените си пищяли, изгледа сестра си на кръв и промърмори:

– Ако смяташ да живееш тук, ще бъде добре да се погрижиш за този смъртоносен капан!

Инара, която се суетеше над сестра си и оглеждаше раните ѝ, изведнъж се вцепени, погледна я в очите и прошепна:

– Мислиш ли, че ще бъде добре да го направя?

И двете знаеха, че няма предвид оправянето на придържащите летвички на стълбищната пътека.

Оливия сграбчи ръката ѝ, стисна я лекичко и отвърна:

– Мисля, че всичко, което те прави щастлива, е добре! И без това не си падаш особено много по кафето – замълча, изкашля се стеснително, дръпна ръката си от Инара и започна пак да разтърква наранените си крака. По едно време продължи: – Но няма да ти бъде никак лесно да убедиш татко. Доколкото мога да преценя, няма търпение семейството веднъж завинаги да се отърве от това място.

– Да, така е – кимна Инара, изведнъж дошла на себе си. Но точно сега не искаше да мисли по този въпрос. Загледа се смръщено в извиващата се нагоре летвичка, придържала някога пътеката, и промърмори: – Наистина ще трябва да се погрижа за това тук!

Оливия продължи нагоре по стълбите, за да си вземе телефона, а Инара хвана повдигнатия край на летвичката и дръпна с всички сили. Прихванат само в единия си край, държачът бързо освободи пътеката отдолу. Стъпалото под нея се оказа изработено от златисто твърдо дърво, надраскано и изтъркано от годините.

Инара се помести и дръпна още веднъж. Вторият пирон обаче създаваше повече проблеми, отколкото би могло да се очаква.

Тя обкрачи стъпалото, като с единия си крак стъпи на първото стъпало, а с другия – на третото, и пак започна да дърпа. Летвичката държач подаде точно толкова, колкото да я поощри да продължи да опитва.

– Ще отида да потърся извит чук да извадим пирона – предложи Оливия, която в този момент се появи на върха на стълбите.

На Инара обаче не ѝ се чакаше – събра всички сили и пак дръпна. Този път пътеката се освободи с изпукване. Когато погледна в ръцете си, тя видя, че беше освободила не само летвичката, но и цялата дъска на стъпалото, която продължаваше да бъде закована за пътеката. И сега там, където би трябвало да бъде второто стъпало, нямаше нищо друго, освен зейнала дупка.

– Трябваше да ме изчакаш – отбеляза Оливия, отказала се да търси инструменти.

Инара въздъхна и се зае да върне на място дъската, възнамерявайки да остави проблема в по-компетентни ръце, когато нещо в дупката привлече погледа ѝ.

– Там има нещо! – възкликна.

– Сигурно мише гнездо.

Инара потрепери при тази мисъл и изсумтя:

– Вместо онзи чук върви да ми потърсиш фенерче! И гумени ръкавици – за нищо на света нямаше да бръкне в мишата дупка с голи ръце! След няколко минути Оливия се върна и с двете поръчани неща, които подаде безмълвно на сестра си, но с онзи поглед, с който сякаш ѝ казваше: „Ти си луда!“.

Инара си сложи ръкавиците, коленичи на най-долното стъпало и насочи лъча на фенерчето към дупката.

Под пласт мръсотия, паяжини и да, миши изпражнения (отврат!) се виждаше някакво вързопче. Безсъмнено дело на човешка ръка. Не на миша.

Обаче мишката, отговорна за онези изпражнения, като нищо можеше да е още там.

Ужасяваща се от мисълта да бръкне, но и неспособна да подмине подобно скрито вързопче, без да провери какво е, Инара

затаи дъх и бавно насочи към дупката облечената си в ръкавица ръка.

Вързопчето се оказа меко на пипане. И изненадващо леко.

– Какво е това? – прошепна Оливия точно зад нея.

– Бъди нащрек! – извика Инара, грабна бързо вързопчето и го измъкна от скривалището му. А после, все така силно притеснена от мисълта за мишки, тя протегна ръка, за да отдалечи находката от себе си, и се насочи към масата, а Оливия върна с трясък дъската на стъпалото обратно на мястото ѝ.

Със свободната си ръка Инара взе няколко вестника от кошничката на плота, разстла ги върху масата и едва тогава постави отгоре им мръсното вързопче.

Каквото и да имаше вътре, беше увито в мушама и завързано с кафяв канап. Вързопчето беше с квадратна форма, не по-голямо от дребен пъпеш. Инара хвана единия край на канапа и дръпна. Но той се изплъзна от облечената ѝ в ръкавица ръка, без изобщо да поддаде.

– Вземи! – подаде ѝ Оливия ножа за обезкостяване от поставката за ножове на плота.

След като взелът отказваше да се поддаде, Инара го срязва с острия нож и изцапаното парче мушама се разгъна.

Разкри се парче пожълтял, син кариран плат. Но надали това беше всичко.

– Откъде накъде някой ще увива старо парче плат, че и ще го крие на всичко отгоре?! – промърмори Инара.

– Може би това парче плат крие нещо по-ценно, например огърлица от скъпоценни камъни – предположи Оливия и застана толкова близо до сестра си, че я заля с аромата на кокосов орех от тоалетното мляко за тяло, което използваше.

– Или пък кесийка със злато, или дневник, пълен с пикантни тайни! – възкликна Инара и срещна възбудения поглед на сестра си, осъзнавайки, че и двете мислят за едно и също нещо – за експедициите за търсене на съкровища, които леля Далия им беше организираща като деца.

– Отвори го! – подкани я по-голямата ѝ сестра.

Инара протегна ръце, за да изпълни заръката, но се закова на място, забелязала мръсните ръкавици, които все още скриваха пръстите ѝ.

– Задръж го, но недей да го отваряш! – извика.

Оливия благоговейно извади обвитото в кариран памучен плат вързопче от мръсната мушама. Инара бързо събра на топка вестниците заедно с мушамата, изхвърли ги в кошчето за боклук под мивката и веднага след тях хвърли и ръкавиците. После изми ръцете си и се втурна обратно към масата, където Оливия ѝ предаде тържествено съкровището.

Инара започна много внимателно да разгръща всяка от сгъвките на парчето кариран плат, докато накрая не го разстла на масата.

– Това е мъжка работна риза – промърмори.

– Откъде Далия би могла да намери мъжка работна риза? – слиса се Оливия.

И малко след това видяха какво беше съхранявало толкова години това парче от мъжка работна риза.

Не беше нито злато, нито скъпоценни камъни, нито велики тайни, но за Инара нямаше никакво съмнение, че е истинско съкровище. Сгънато на квадрат, не по-голям от дланта ѝ, пред тях стоеше парче синя коприна със сложна, изработена с пъстроцветни конци бродерия.

Бавно и много внимателно, за да не скъса фината тъкан, тя повдигна парчето синя коприна от карирания плат, който го беше пазил, и го разгъна.

И когато го разтвори напълно, единственото, което успя да стори, е да се вторачи удивено в него. Оливия също беше онемяла.

Беше ръкав. Не цяла дреха, а самотен дълъг ръкав със странен по форма маншет. Очевидно беше срязан от дрехата, към която някога беше принадлежал. Но всеки сантиметър от този ръкав беше избродиран с нишки в наситени цветове от веща ръка с чевръсти пръсти, създава картини, които бяха така ярки и толкова детайлни, че приличаха на маслени платна.

Инара не разбираше нищо нито от платове, нито от брое-

рия, но дори за нея беше пределно ясно, че този ръкав не е просто част от дреха, а истинско произведение на изкуството.

– Какво е това според теб? – промърмори по посока на сестра си. Не че очакваше отговор. Вдигна ръкава и като примижа, се опита да го огледа от всички ъгли, за да прецени какви са картините, изобразени на него, и на какъв вид дреха е принадлежал.

– Откъде накъде Далия ще крие стар ръкав под стълбището? – смотолехи до нея Оливия и се приведе, за да го огледа. Инара се помести леко, за да не ѝ тъмнее и да ѝ позволи да види по-добре бродерията.

В центъра на сцената, претворена чрез бродерия, като че ли беше голям параход, носещ се в бурно море. Около парахода плуваха хора или може би някакви морски създания, подобни на русалки.

Доста далече от парахода, много по-надолу по ръкава, се виждаше фигура на мъж, застанал прав в миниатюрна лодка, вдигнал жълт фенер.

– Може да е бил скрит не от Далия, а от някого другиги преди нея – изрече замислено Инара. – Да не забравяме, че Дънкан Кембъл често е плавал до Азия. Може би ръкавът е бил негов.

Ръкавът определено имаше азиатски вид. Като японските или китайските рисунки, които тя беше виждала по музеите. Втъкани сред общата картина се забелязваха дори фигури, подобни на азиатски йероглифи, но Инара не притежаваше знанията да определи точния им произход.

– Може би е ценна находка, особено ако успеем да открием останалата част от дрехата, скрита някъде из къщата – обади се Оливия.

– Ценна или не, защо е трябвало да отрязват ръкава и да го крият под стълбите? Няма логика, не мислиш ли? – прошепна Инара, отпусна се обратно на стола си и се втрени в парчето синя коприна. – И какво се очаква от мен да правя с това сега?

Оливия приседна на съседния стол, наклони глава и отвърна:

– След като вече е твое, *ти* трябва да решиш какво да правиш с него.

Инара се вторачи отново в кораба, избродиран върху ръкава. Колкото и интригуващ да ѝ изглеждаше обаче този ръкав, нещо ѝ подсказваше, че ще бъде най-добре да го напъха обратно под стълбите и завинаги да забрави за него.